

خوشا به حال حلیمان نویسنده: کن جونز

مفسران و مدرسان کتاب مقدس عبارت «خوشا به حال» در *خوشا به حالها* را «شاد بودن» معنا می‌کنند. کلمه‌ی یونانی مورد استفاده در اینجا *makarios* است و با این که یکی از معانی آن «شاد» است، به نظر می‌رسد که در بافتار وسیع *خوشا به حالها* این معنا را نمی‌دهد. اولاً، شاد بودن یک حالت هیجانی درونی است و قطعاً در آیه‌ی ۱۱، که این کلمه برای سرزنش شدن و تعقیب شدن به کار رفته است، صدق نمی‌کند. افزون بر این، تفسیر *makarios* به شاد بودن باعث می‌شود *خوشا به حالها* را به غلط یک سری دستورالعمل برای چه‌گونه شاد بودن قلمداد کنیم، اما به نظر نمی‌رسد قصد عیسی چنین بوده باشد. برعکس، خوشا به حالها نبوت‌هایی در مورد عطایایی هستند که خداوند به کسانی که وارد پادشاهی‌اش می‌شوند خواهد بخشید.

علت این که این خصوصیات یا فضایل به آن انسان‌ها عطا می‌شود این است که هیچ کس به‌طور طبیعی دارای آن‌ها نیست و نمی‌تواند خودش آن کیفیات را تولید کند. یک گام جلوتر می‌رویم و می‌گوییم خصوصیتی که در *خوشا به حالها* ذکر شده‌اند همان‌هایی نیستند که ما در وضعیت سقوط کرده در گناه، بدان‌ها اشتیاق داریم. این مطلب به‌خصوص درباره‌ی این آیه از انجیل متی ۵: ۵ صادق است: «خوشا به حال حلیمان، زیرا ایشان وارث زمین خواهند شد...». ایده‌ی به دست آوردن جهان، چه در مقام فرد و چه در مقام ملت، به قدمت تاریخ بشر است و روحیه‌ی سازندگان برج بابل انعکاسی از این دست تلاش‌هاست: «بیا بید شهری برای خود بنا نهیم، و برجی را که سرش به آسمان برسد، تا نامی برای خویشتن پیدا کنیم...» (پیدایش ۱۱: ۴). به نظر می‌رسد هدف انسان سقوط کرده در سطح فردی و جمعی همین باشد، نامور شدن از طریق انباشتن مال، کسب دستاورد یا گسترش مرزها. به‌علاوه، وقتی این چیزها مسیر شخص و یا قومی را تعیین می‌کنند، ویژگی اصلی آن شخص یا قوم غرور یا طمع خواهد بود.

پس مشاهده می‌شود که آن آیه از انجیل متی ۵: ۵ به متونی هم‌چون مزور ۳۷ ربط دارد؛ در آن جا، بلندپروازی بی‌رحمانه‌ی بدکارانی که در پی چیزهای دنیوی هستند با عادلان که سرسپرده‌ی خداوند هستند و به او اعتماد دارند مقایسه می‌شود (مزور ۳۷: ۵). در آیات ۹ الی ۱۰، به ما گفته می‌شود که بدکاران از بین خواهند رفت. افزون بر این، زمین را کسی به دست نخواهد آورد، بلکه به ارث خواهد رسید (آیات ۹، ۱۱، ۲۲ و ۳۴). و موضوع قابل تامل آن که: کسانی که زمین را به ارث خواهند برد حلیمان هستند.

برخلاف، تصور عموم حلم ضعف نیست. هم در مزمور ۳۷ و هم در *خوشا به حالها*، حلم به معنای خشوع و تسلیم در برابر خداوند است. تکرار می‌کنیم که، با در نظر داشتن مزمور ۳۷، می‌توان گفت بدکاران حاضرند به هر قیمتی به خواسته‌ی خود برسند. در آیه ۱۴، گفته می‌شود که آن‌ها «شریران شمشیر را برهنه کرده و کمان را کشیده‌اند تا مسکین و فقیر را بیاندازند و راست روان را مقتول سازند.» و هرچند به لذت‌های موقت دست می‌یابند، اما فقط حلیمان، کسانی که با خداوند احساس خشنودی می‌کنند (آیه ۴)، زمین را به ارث خواهند برد.

اکنون این سؤال مطرح می‌شود که چه‌طور می‌توان حلیم شد؟ جلوتر گفتیم که خوشا به حال‌ها در حقیقت می‌گویند خداوند به کسانی که پادشاهی‌اش را دریافت کنند چه چیزهایی عطا خواهد کرد. پس در پرتوی انجیل متی ۵: ۵، می‌دانیم که خداوند زمین را به ارث به ایشان خواهد داد. اما حلم را نیز عطا خواهد کرد. این سخن را بنا به دو دلیل عنوان می‌کنم. از سویی، حلم از فضایی بود که عیسی در انسانیتش از آن برخوردار بود (متی ۱۱: ۲۹) و این یعنی بخشی از عدالت او بود که در عادل محسوب شدن ما به حساب ما مبذول داشت. اما از سوی دیگر، حلم ثمره‌ی روح‌القدس است؛ که روح خدا ما را بر آن می‌دارد تا در دوران تقدیس خود آن را بروز دهیم، چنان که در غلاطیان ۵: ۲۳، به ما می‌گوید. در بعضی از ترجمه‌ها از کلمه‌ی «ملایمت» استفاده شده، در حالی که در نسخه‌ی کینگ جیمز «حلم» آمده است. اما به‌طور کلی، در رساله به غلاطیان ۵: ۲۲-۲۳، به نقش روح‌القدس در حلم اشاره شده است.

نکته‌ی مهم آن که حلم با وضعیت سقوط کرده‌ی ما سنخیتی ندارد. اما در عادل محسوب شدن ما، حلم عیسی مسیح از راه ایمان و فقط از راه ایمان به ما داده خواهد شد و به جهت تقدیس ما، روح‌القدس ما را به شباهت عیسی درمی‌آورد و این شباهت حلم او را نیز دربر دارد. پس برکت این خوشا به حال‌ها این است که کسانی که به عیسی ایمان بیاورند زمین را به ارث خواهند برد، زیرا حلم او برای ایشان لحاظ می‌شود و عطای روح‌القدس، که مؤمنان را به عیسی متصل و شبیه به او می‌سازد، نصیب‌شان خواهد شد.

کشیش کن جونز، شبان کلیسای باپتیست گلندیل در میامی.

این مقاله در مجله [تیبِل‌تاک](#) منتشر شده است.